

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

Trg sv. Petra
Srijeda, 13. studenoga 2024.

[\[Multimedia\]](#)

CIKLUS KATEHEZÂ: DUH I ZARUČNICA. DUH SVETI VODI BOŽJI NAROD USUSRET ISUSU,
NAŠOJ NADI

13. Pismo pisano duhom boga živoga. Marija i duh sveti

Čitanje: Dj 1, 12-14

„Onda se vratiše u Jeruzalem s brda zvanoga Maslinsko, koje je blizu Jeruzalema, udaljeno jedan subotnji hod. I pošto uđu u grad, uspnu se u gornju sobu gdje su boravili: Petar i Ivan i Jakov i Andrija, Filip i Toma, Bartolomej i Matej, Jakov Alfejev i Šimun Revnitelj i Juda Jakovljevi – svi oni bijahu jednodušno postojani u molitvi sa ženama, i Marijom, majkom Isusovom, i braćom njegovom“.

U tekstu koji slijedi uključeni su i nepročitani dijelovi koje se također donosi kao da su izgovoreni.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Među različitim sredstvima kojima Duh Sveti provodi svoje djelo posvećenja u Crkvi – Božja riječ, sakramenti, molitva – postoji jedno sasvim posebno, a to je *marijanska pobožnost*. U katoličkoj

tradiciji postoji ovo geslo, ova izreka: „*Ad Iesum per Mariam*“, to jest „k Isusu po Mariji“. Gospa nam pokazuje Isusa. Ona nam otvara vrata, uvijek. Gospa je majka koja nas vodi za ruku Isusu. Nikada Gospa ne pokazuje samu sebe, Gospa nam pokazuje Isusa. I to je marijanska pobožnost: k Isusu po rukama Majke Božje.

Sveti Pavao definira kršćansku zajednicu kao „pismo Kristovo kojemu mi poslužismo, napisano ne crnilom, nego Duhom Boga živoga; ne na pločama kamenim, nego na pločama od mesa, u srcima“ (2 Kor 3, 3). Marija, kao prva učenica i slika Crkve, također je pismo napisano Duhom Boga živoga. Upravo zato, nju „znaju... i čitaju svi ljudi“ (2 Kor 3, 2), pa i oni koji ne znaju čitati teološke knjige, oni „maleni“ za koje Isus kaže da su im otkrivene tajne Kraljevstva, skrivene od mudrih (usp. Mt 11, 25).

Izrekavši svoj „*dà*“ – kada Marija prihvaća i kaže anđelu: „*dà, dà* neka bude volja Gospodnja i prihvaća biti Isusovom majkom –, Marija kao da je rekla Bogu: „Evo me, ja sam ploča po kojoj se piše: neka Pisac piše što hoće, neka Gospodar svega čini sa mnom što hoće“ [1]. U to se doba običavalo pisati na voštanim pločama; danas bismo rekli da se Marija nudi Bogu kao prazna stranica na kojoj On može pisati što god želi. Marijin „*dà*“ anđelu – napisao je poznati egzeget – predstavlja „vrhunac svakog religioznog stava pred Bogom, budući da ona na najuzvišeniji način izražava pasivnu raspoloživost združenu s aktivnom spremnošću, najdublju prazninu koja ide ruku pod ruku s najvećom puninom“. [2]

Evo, dakle, kako je Majka Božja oruđe Duha Svetoga u njegovu djelu posvećenja. Usred nepregledne bujice riječi izrečenih i napisanih o Bogu, Crkvi i svetosti (koje su tek malobrojni, ako takvih uopće i ima, u stanju pročitati i razumjeti u cijelosti) ona nam predlaže samo dvije riječi koje svatko, pa i najjednostavniji ljudi, mogu izgovoriti u svakoj prilici: „*Evo me*“ i „*fiať*“. Marija je ona koja je rekla „*dà*“ Bogu i svojim primjerom i svojim zagovorom potiče nas da mu i mi kažemo svoj „*dà*“, svaki put kad smo suočeni s poslušnošću koju treba izvršiti ili kušnjom koju treba prevladati.

U svim razdobljima svoje povijesti, a posebno u ovom trenutku, Crkva se nalazi u situaciji u kojoj se nalazila kršćanska zajednica nakon Isusova uzašašća na nebo. Mora propovijedati evanđelje svim narodima, ali čeka „silu odozgor“ da bi to mogla činiti. A ne zaboravimo da su u tom trenutku, kao što čitamo u Djelima apostolskim, učenici bili okupljeni oko „Marije, majke Isusove“ (Dj 1, 14).

Istina je da su u dvorani Posljednje večere s njom bile i druge žene, ali njezina prisutnost je drugačija i jedinstvena. Između nje i Duha Svetoga postoji jedinstvena i trajna, neuništiva veza koja je sama osoba Krista, koji je „začet pod Duhu Svetom, rođen od Marije Djevice“, kao što molimo u Vjeronanju. Evanđelist Luka namjerno ističe podudarnost između silaska Duha Svetoga na Mariju prilikom naviještenja i njegova silaska nad učenike na Pedeseticu, koristeći neke identične izraze u oba slučaja.

Sveti Franjo Asiški u jednoj od svojih molitava pozdravlja Djevicu kao „*kćer i službenicu višnjega*

vrhovnoga Kralja, Oca nebeskoga, majku presvetoga Gospodina našega Isusa Krista, zaručnicu Duha Svetoga“ [3]. Kćer Očeva, Majka Sinova, Zaručnica Duha Svetoga! Marijin jedinstveni odnos s Trojstvom ne bi se mogao prikazati jednostavnijim riječima.

Baš kao i sve slike, tako i ovu sliku „zaručnice Duha Svetoga“ ne treba apsolutizirati, već uzeti za ono što je istina u njezinu sadržaju, a to je vrlo lijepa istina. Ona je zaručnica, ali je, prije toga, učenica Duha Svetoga. Zaručnica i učenica. Naučimo od nje biti poučljivi nadahnućima Duha, posebno kad nam On predlaže da „brzo ustanemo“ i odemo pomoći nekome tko nas treba, kao što je ona učinila odmah nakon što je anđeo bio otišao od nje (usp. *Lk* 1, 39). Hvala!

[1] Usp. Origen, *Commento al Vangelo di Luca (Komentar na Lukino Evanđelje)*, framm. 18 (GCS 49, str. 227).

[2] H. Schürmann, *Das Lukasevangelium*, Freiburg 1968.: tal. pr. Brescia 1983., 154.

[3] *Fonti Francescane*, Asiz 1986., br. 281; *Franjevački izvori*, Časoslov Muke Gospodnje, str. 98, Sarajevo – Zagreb 2012.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Ne zaboravimo zemlje u ratu. Braćo i sestre, napaćena Ukrajina pati! Ne zaboravimo Ukrajinu; ne zaboravimo Palestinu, Izrael, Mjanmar i tolike zemlje u ratu. Ne zaboravimo tu skupinu nevinih Palestinaca na koje je pucano iz mitraljeza... Molimo za mir. Mir nam tako silno treba!

Moj blagoslov svima!